LIBRIS | We know books

AMBER V. NICOLE

ZORII REGINEI BLESTEMATE

ZEI ȘI MONȘTRI,
CARTEA A TREIA

Traducere din limba engleză de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE

LIBRIS | We know books

I
Camilla

L-AM LOVIT ÎN UMĂR PE VINCENT, ZBĂTÂNDU-MĂ ÎN STRÂNSOAREA LUI ÎN timp ce mă târa prin portalul ăla blestemat. Acesta s-a sigilat în urma noastră cu un zgomot care a sfâșiat aerul. Vincent m-a eliberat, îmbrâncindu-mă, iar eu m-am împiedicat până să-mi recapăt echilibrul. Mi-am dat la o parte părul de pe față și l-am săgetat cu privirea înainte să mă uit în jur. Nu ajunseserăm într-o altă temniță întunecoasă sau într-o peșteră, ci într-un oraș luminos. Am strâns din ochi, chinuindu-mă să mă adaptez la lumina soarelui ce străbătea norii.

Oamenii își vedeau de ale lor, vorbind și râzând, deloc deranjați de soldații apăruți dintr-odată. În fața noastră se întindea un oraș cu clădiri înalte, construite din diverse tipuri de piatră de culoare deschisă. Streșinile, balcoanele, balustradele și acoperișurile erau împodobite cu flori atârnătoare ce adăugau pete vesele de culoare. Străzi pietruite curate, luminoase, străbăteau așezarea, toate părând să ducă spre un centru larg deschis. Mici creaturi zburătoare cu două perechi de aripi zburătăceau pe cerul rozaliu și încețoșat, strigându-se una pe alta. Părea pașnic și fericit, un oraș întreg trăind în armonie. Câteva secunde, aș fi putut să cred că acela e paradisul. Apoi generalul în armură groasă a apărut lângă mine și mi-am amintit că nu e paradisul, nici pe departe.

— Du-o la palat! Nismera o să aibă nevoie de noi toți acolo pentru reunire.

Mi-am întors capul brusc spre Vincent și generalul înalt de lângă el, cel cu aripi acoperite de pene. Generalul a rânjit la mine și și-a luat zborul, iar noi, ceilalți, am pornit înainte, urmându-l pe Vincent.

Mersul, sau mai degrabă târâtul, a părut să dureze o veșnicie. Am încercat să țin minte fiecare alee, fiecare adâncitură din stradă și fiecare clădire, pentru că aveam intenția să găsesc o cale de scăpare. Să găsesc un loc în care să mă ascund, pentru ca mai apoi să părăsesc orașul ăsta blestemat imediat ce puteam. Am înghițit în sec, întrebându-mă unde m-aș fi putut duce. Nu știam nimic despre tărâmul sau despre lumea asta și nu aveam nici prieteni, nici aliați.

Când caldarâmul sclipitor i-a lăsat locul unei suprafețe netede și lucioase, mi-au alunecat picioarele. Simțeam că mi se învârte capul când în fața noastră a

LIBRIS We know books

apărut o fortăreață uriașă uluitoare. Palatul scânteia aproape alb în soare, o perlă printre pietre prețioase strălucitoare. A trebuit să-mi las capul de tot pe spate ca să pot să văd vârful. Turnurile subțiri, parțial acoperite de nori, străpungeau cerul. Fiecare linie șerpuitoare, curbă și fereastră șopteau despre bogăție, însă șoaptele s-ar fi transformat în urlete de oroare dacă ai fi știut ce adăposteau acele porți monumentale.

Strânsoarea lui Vincent a devenit și mai puternică, făcându-mă să închid gura, pe care o căscasem de uimire. Mi-am întors capul spre el, dar de data asta nu se încrunta la mine. Se uita de asemenea la palat, iar maxilarul îi era încleștat de teamă. Chiar dacă era acoperit de armură, i-am văzut mușchii tresărind. S-a uitat la mine și și-a dat seama că își trădase gândurile mai mult decât intenționase. Expresia i-a redevenit goală și a clătinat din cap înainte să mă împingă în față.

— Mișcă!

Tonul lui Vincent era posac și plin de furie, de parcă eu provocasem această oprire. Poate că generalii impunători îi înghițeau prefăcătoria, însă eu am sesizat crăpătura din armura sub care se ascundea atât de bine.

Lui Vincent îi era frică.

LIBRIS | We know books

11
Vincent

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

CÂND AM AUZIT APA DE LA BAIE OPRINDU-SE, M-AM TÂRÂT PRIN PATUL lung și mototolit, recuperându-mi pantalonii și îmbrăcându-i. Aburii se răceau și se ridicau în fuioare, în încercarea de-a scăpa de fiara pe care tocmai o curățaseră. Am rătăcit cu privirea în căutarea unei distrageri, oprindu-mă la cochilia complicată aflată pe dulapul sculptat.

Mi-am plecat capul pe o parte.

— Ai păstrat asta?

— Da, e a ta sau ce a mai rămas din prima armură pe care ți-am dat-o. Ți-am spus că mi-a fost dor de tine, cățeluș! a tors Nismera în spatele meu.

Parfumul floral al fructelor de bomm îi acoperea pielea. Era încă o tentativă de a ascunde creatura letală de dedesubt. Poate că nu avea coarne, solzi sau colți, însă o fiară creată din lumină era tot o fiară.

Am urmărit cu coada ochiului cum își trece mâna printre vârfurile părului argintiu, despărțind șuvițele care se încurcaseră între ele.

Cățeluș! Mereu cățeluș! M-am întrebat dacă așa mă vedea ea în realitate, dar cunoșteam deja răspunsul. Că îi fusese dor de mine era o exprimare lejeră. Nismera nu iubea niciodată la fel ca alții, nu îndrăgea la fel ca alții. Ea folosea ceea ce avea, apoi, când nu mai putea folosi, eradica.

M-am întors spre ea în vreme ce străbătea camera, urmărindu-i cu privirea trupul gol, cu mușchi supli, când își lua hainele de pe un fotoliu mare cu picioarele în formă de gheare. Am urmărit-o fără vreo urmă de dorință sau tânjire, fără să poftesc la ea așa cum o făcusem cu ere în urmă. Ceea ce făcusem cu Nismera în această cameră fusese pentru supraviețuire, din datorie și poate din convingerea că o meritam. Poate că pe ea o meritam eu după felul în care îmi trădasem familia. Mi-am înghițit gustul amar care mi se ridica în gât, refuzând să trădez dezgustul pe care-l simțeam față de propria persoană.

— Acum ce-o să se întâmple cu mine?

S-a răsucit, încheindu-și cămașa pe lateral.

LIBRIS We know books

— O să-ți reiei postul ca și cum nu ai fi plecat. Înalta Gardă a legiunii, Hectur, va fi retrogradat. Oricum el doar ți-a ținut locul ocupat cât timp tu îi dezmembrai pe Samkiel și Mâna.

Mâna! Maniera în care rostise cuvântul sunase ca o înjurătură. Vinovăția îmi rodea măruntaiele, făcându-le să se înnoade, și mi-am înghițit teama.

— Sunt sigur că asta o să stârnească o revoltă.

Nismera a zâmbit, sărind și căznindu-se ca să alunece în pantalonii lucioși și negri, apoi i-a încheiat la nasturi și s-a așezat pe pat. Și-a încălțat cizmele cu tocuri de oțel și s-a uitat în ochii mei.

— N-o să fie niciuna. Oricine nu e de acord o să fie atârnat ca un steag nou pe zidurile de piatră de la marginea orașului. O să fluture sus ca avertisment pentru oricine îndrăznește să mă provoace.

Am încuviințat din cap, știind că vorbea serios. Mirosul de carne în descompunere plutea în aer. Îl simțisem din clipa în care se închisese portalul.

Într-o fracțiune de secundă a fost în picioare lângă mine. Și-a plimbat un deget pe sub bărbia mea, întorcându-mi ochii spre ai ei. Purta pe umeri faimoasa capă cu trei cranii, orbitele lor goale bătându-și joc de mine chiar și aici.

— Nu-ți face griji, cățeluș! Ai fost foarte multă vreme secundul lui Samkiel. Poate c-ai uitat că locul tău este și va fi întotdeauna alături de mine.

Am clătinat din cap.

— N-am uitat niciodată.

— Bun!

Și-a arcuit degetul sub bărbia mea și, cu toate că nu era decât un mic și simplu deget, am putut să simt puterea din atingerea ei. Știam, fără urmă de îndoială, că avea forța să-mi zboare capul de pe umeri și să-l arunce în partea opusă a camerei ca pe nimic. Știam că pentru ea nu însemnam nimic.

— Am pus să ți se pregătească și camera. În aripa de est, la etajul superior.

Am înghițit în sec, încercând să-mi ascund satisfacția. Aripa de est era departe de apartamentul ei spațios din vest. M-a cuprins entuziasmul la ideea că cel puțin urma să am un loc al meu.

— O s-o însoțești pe vrăjitoare spre și de la postul ei.

Entuziasmul mi s-a stins.

— Scuze, stăpână? am zis, încercând să-mi maschez amărăciunea.

Nismera și-a încheiat broșa mare circulară care-i ținea semi-pelerina pe un umăr – era una din metal gravat cu imaginea fiarelor ei lipsite de picioare.

— Care parte n-ai înțeles-o?

— Cea cu vrăjitoarea.

— Camilla e o minunată sursă de putere, singura de când Santiago s-a dovedit inutil. Am nevoie să-mi repare un artefact străvechi, dar n-am încredere în ea. În tine am încredere. O s-o însoțești la dus și la întors, iar dacă o să am nevoie de tine, o să-i repartizez alți gardieni. Camera ta va fi vizavi de a ei. Trebuie să am grijă că-mi urmează regulile. Dacă unui animal îi oferi prea multă libertate, o să-și închipuie că poate să colinde liber.

LIBRIS | We know books

Zâmbetul ei era rece și gol ca un abis.

— Da, stăpână!

Am încercat să schițez un zâmbet, chiar dacă îi detestam planul.

Și-a lăsat mâna în jos și mi-a surâs.

— Acum, du-te și socializează cu generalii de jos! Trebuie să fii în termeni buni cu legiunea ta. Eu am alte lucruri de care să mă ocup.

Am încuviințat pur și simplu din cap, iar ea a părăsit camera.

Ecoul bocancilor răsuna pe podeaua din piatră crem cu auriu, iar mici scântei îmi jucau sub tălpi. Era un semn al regalității, ceva emanat de tot orașul. Nismera era rege peste toate cele douăsprezece tărâmuri și voia să aibă grijă că știe asta toată lumea. După ce-am ieșit din camera ei, pe drumul spre foaierul de jos m-au întâmpinat plecăciuni și priviri plecate. Garderoba care-mi fusese desemnată conținea prea mulți ciucuri și lanțuri, ceea ce pe mine nu prea mă interesa. Nismerei îi plăceau etalările de putere. Întotdeauna îi plăcuseră. Puterea era tot ce conta pentru ea. Fiecare piesă de mobilier și fiecare coloană de sticlă erau sculptate manual și plasate acolo unde își dorise ea. Totul era la fel de strident și de sălbatic ca ea.

Râsete și strigăte răsunau pe holul lung și lat, amintindu-mi de familia pe care-o condamnasem. Am înaintat într-acolo simțind o strângere în piept.

Am împins ușile mari, groase și sculptate, iar muzica și râsetele s-au stins. Toți ochii s-au îndreptat spre mine. Sala era aproape la fel de mare ca aceea de la intrarea principală, cu mese lungi de lemn lipite de pereți. În aproape fiecare colț se aflau scaune ascunse, iar scara era mărginită de tapiserii incrustate cu pietre prețioase.

La o masă lungă avea loc un ospăț. Generali obosiți și murdari stăteau în diverse locuri. Unii mă fixau cu mâncarea atârnându-le din gură, alții, cu pahare duse la buze, uitând să înghită. Se holbau la mine cu câte două perechi de ochi, alții cu patru sau mai multe. Unii aveau tentacule acolo unde ar fi trebuit să fie mâini și picioare, iar alții, aripi mari și groase care le ieșeau din spinare. N-am văzut pe nimeni din hoarda reptiliană a lui Grimlock, dar am presupus că voiau să știe de ce generalul lor plecase cu Nismera și Isaiah și nu se mai întorsese.

Cineva și-a dres glasul, iar un trol robust, înfășurat într-o mantie de blană și pene, s-a ridicat în picioare, înălțând un pahar de mărimea capului meu.

— Bun-venit Înaltei Gărzi a legiunii, Vincent!

Buza mi s-a strâmbat la etalarea zgomotoasă violentă, iar urechile mi-au răsunat când toată lumea a început să ovaționeze. Trolul care răcnise a venit din fundul sălii, apropiindu-se de mine, m-a prins de umăr și mi-a trântit cupa uriașă în mâini.

LIBRIS Wellnow books

— Vino, stai cu noi!

— Cine ești? l-am întrebat, îndepărtându-i mâna.

— Mă numesc Tedar, comandant al Legiunii a Opta.

Probabil că aici nu erau numai generali.

M-a condus spre o zonă largă dintr-un colț întunecat al sălii. M-am dus pentru că nu aveam unde să mă duc în altă parte. Fotoliul în care s-a trântit era pe măsura lui, dar pe mine m-a înghițit aproape cu totul. Lichidul din pahar s-a vărsat pe lateral, împroșcându-mi mâna. M-am întins în față și am așezat paharul în mijlocul mesei, apoi mi-am șters mâna pe pantaloni și m-am lăsat pe spate. Râsetele și pălăvrăgelile au umplut din nou camera; Tedar s-a aplecat în față.

— Acum ești o legendă, știi asta? Toate zvonurile care circulă între tărâmuri vorbesc despre ce-ai făcut tu, iar acum ești Înaltă Gardă. A fluierat printre dinții lați și a completat: Acum ești mai presus de orice comandant. O să urască asta!

— Nu și tu.

— Zeilor, nu! Acum sunt numai șase Înalte Gărzi, incluzându-i pe frații ei, așa că e mai puțină responsabilitate pentru mine. De-acum, tu și legiunea ta o să intrați primii în luptă.

Am ridicat din sprâncene.

— Luptă? Nu cred. Cred că n-o să facem decât să urmăm ordinele.

— Zi ce vrei, dar cerul sângerează argintiu. Nimicitorul Lumii e mort, iar Mâna Rashearimului se învârte orbește și ascultă de orice poruncă precum un câine biciuit. Există, și vor exista întotdeauna, unii care se reped după rămășițe când jucătorul cel mai puternic părăsește terenul, și ghici cine tocmai a făcut asta?

Am înghițit în sec, simțind cum groaza îmi ardea gâtul. Era atât de crud, de bucuros pentru ceea ce făcusem, și mă simțeam mai murdar decât noroiul de pe un bocanc. Mi-am amintit că nu avusesem de ales. El nu știa că voința mea era voința Nismerei. Am clătinat din cap, iar Tedar a continuat să turuie:

— Trebuie să spun că e o mare ușurare. Nimeni n-ar fi crezut vreodată că el o să moară. Sigur te simți grozav! Tu ai făcut-o. Tu ai pus umărul.

Mi s-a întors stomacul pe dos. De atunci evitasem să mă uit spre cer, în special noaptea, când puterea lui părea să-și bată joc de mine, cerând răspunsuri. Simțeam o strânsoare în piept, aerul devenindu-mi dintr-odată insuficient.

— Acum îmi slujesc regele, așa cum dorește ea. Nimic în lume nu mai are acum puterea să rivalizeze cu Nismera, am repetat.

Tedar s-a aplecat în față, atrăgându-mi atenția asupra unui colț mare și ciobit când a rânjit:

— Nu și din câte am auzit eu.

Am ridicat dintr-o sprânceană și am cercetat încăperea, observând câțiva generali care se uitau urât în direcția noastră și discutau între ei cu glas scăzut.

— Și ce-ai auzit?

Tedar s-a aplecat și mai aproape ca să șoptească:

LIBRIS We know books

— Uite ce e, toată lumea vorbește, iar acum, că s-a făcut curățenie după masacrul din Est, știe toată lumea.

M-am strâmbat, nedumerit. Nu auzisem nimic din toate astea.

— Est? Ce s-a întâmplat în Est?

— Nimicitorul Lumii avea o iubită, și nu era o aventură trecătoare, ca în trecut. Se zice că e o fiară făcută din foc și ură și că ea v-a urmărit. Fiara lui. Femela ig'morruthen.

Dianna. Se referea la Dianna!

Am încuviințat și m-am îndreptat ușor de spate în timp ce el îi dădea mai departe, iar zgomotele din sală s-au stins pe fundal.

Acea putere radia dinspre ușă, aceeași ca a tatălui său, și nu a fost nevoie să mă întorc ca să știu că Samkiel se sprijinea de cadrul ușii din foaier. Mi-am frecat încheietura și am clătinat din cap.

— Las-o baltă!

— Așa îi vorbești tu viitorului tău rege?

I-am auzit îngrijorarea în voce.

— Viitor. Încă mai trebuie să-ți învingi tatăl.

Un zgomot de bocanci grei a răsunat când a intrat, cu armura acoperindu-l în întregime și blestemata de mantie cu blazon fluturându-i în spate. Aceeași pe care tatăl lui o purta la fiecare afurisită de întâlnire a consiliului.

— De ce o lași...

L-am întrerupt, răsucindu-mă cu fața la el:

— N-o las să facă nimic.

Ochii i s-au făcut ceva mai mari și m-a privit cu atenție, spunând:

— Poți să ni te alături lui Logan și mie. Tatăl meu vrea să am propria gardă regală, chiar dacă nu va avea numele pe care-l pretinzi tu.

Un pufnet scurt mi-a scăpat dintre buze. Draperiile mari se mișcau în dreptul ferestrei larg deschise.

— Refuz, viitor rege!

— De ce nu mă lași să te ajut?

Am aruncat o privire spre ușă ca și când aș fi putut s-o văd urmărindu-mă, așteptând.

— Vincent!

Glasul lui m-a smuls din transa în care căzusem.

— De ce vrei tu întotdeauna să ajuți așa de multă lume? l-am întrebat. Ție ce-ți iese? Îți e menit să conduci tărâmul ăsta și pe toți cei care-l locuiesc. Nu trebuie să te prefaci binevoitor. Oricum o să-ți lingă murdăria de pe bocanci.

Samkiel a ridicat dintr-un singur umăr; părul i se ondula pe deasupra armurii.

— Vreau un tărâm mai bun, o lume mai bună. Asta e cam naspa, iar eu m-am săturat de zei egoiști.

— Cu tot respectul, cred că al tău e oglinda.

Buzele i-au tresărit ușor.

— Al meu e suportabil.

LIBRIS | We know books

Îl credeam. Credeam că-și dorește ceva mai mult, ceva mai bun, chiar dacă lumea pe care o văzuse el nu era decât un vis fantastic țesut de oracole.

— Chiar dacă particip la asta și câștig, ea nu mi-ar permite niciodată să plec. Ghearele îi sunt prea adânc înfipte, prințul meu!

Ochii i s-au schimbat, sclipind argintii ca ai lui Unir și ai Nismerei.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru ea! Vino, încearcă, fă cunoștință cu ceilalți! Nu-i nimic rău în asta.

Rău. El nu înțelegea. Nimeni nu înțelegea, dar, contrar oricărei logici, am încuviințat din cap. N-a mai spus nimic înainte să plece, rămânând să mă holbez la cadrul gol al ușii. Spusese să încerc, și exact aveam de gând să fac.

Amintirea s-a stins, iar răcnetele și chiotele au revenit, în vreme ce paharele se izbeau unul de altul și de mese. Generali din tot cosmosul, toți plini de vicii și malefici, ovaționau și-i sărbătoreau moartea. Toți știau că următoarea ei mișcare avea să fie eliberarea tărâmurilor. Pentru domnia ei luase și-i convertise pe cei mai cruzi și mai letali, iar acum nu-i mai stătea nimic în cale. Nimic nu putea să-i stea în cale, așa că ce alegere aveam eu?

Samkiel fusese o lumină. El promitea pacea și schimbarea, iar eu ajutasem la stingerea ei. O parte a mea spera să ard în Iassulyn pentru eternitate din cauza asta. O altă parte știa că Dianna avea să mă vâneze, că avea să ne vâneze pe toți, așa cum făcuse și pentru sora ei. Aș minți dacă aș spune că nu așteptam asta cu nerăbdare.

LIBRIS | We know books

III
Kaden

— N-O SĂ-ȚI SPUNEM NIMIC! A ZIS EL, SCUIPÂND LA PICIOARELE Nismerei.

Buza acesteia s-a arcuit într-un gest ușor disprețuitor și și-a scuturat cizma blindată și ascuțită.

— Bine!

A zâmbit cu răceală și a ridicat o mână. Puterea i-a erupt din palmă și s-a răspândit pe cer. Nismera a creat și a controlat scânteile de energie, azvârlindu-le spre podea, iar fulgerul, pur și orbitor, a lovit înapoi. Runele s-au aprins de la puterea ei argintie și podeaua de sub picioarele noastre s-a rotit. Am sărit într-o parte. Alături de mine, Isaiah nici nu s-a clintit, ca și cum pentru el asta era ceva normal. Podeaua s-a desfăcut într-un masiv vortex spiralat, iar apa de mare s-a înălțat spre tavan cu un vuiet găunos. Șirurile de bărbați ce purtau armuri și erau legați cu lanțuri s-au încruntat spre el când încăperea a încetat să se mai clatine. Nismera a trecut prin spatele lor și frica a inundat aerul.

— Știu că n-o să vorbiți și nici nu am nevoie de asta din partea voastră. Ochiul are, și întotdeauna a avut, cam aceleași aiureli. Altfel de ce și-ar trimite micuții pioni? Știu că se ascund de mine.

— Ochiul nu se ascunde! a scuipat un soldat în vârstă, cărunt, de la capătul șirului. Așteptăm oportunitatea perfectă...

Nismera a izbucnit într-un râs urât.

— O oportunitate! Of, sir Molten, muream să pun mâna pe tine! N-ai fost nimic altceva decât un ghimpe în coastă.

— O să vină și ziua ta.

Bărbatul s-a îndreptat de spate. Dinspre el nu emana frică, cel puțin nu una pe care să o pot adulmeca eu.

— Când anume? De cât timp încercați voi să mă răsturnați? Sincer, m-am cam plictisit.

S-a aplecat spre soldatul aflat cel mai aproape de ea, iar acesta s-a cutremurat.

— Dar am o fiară înfometată, și cu ce aș putea s-o hrănesc mai bine decât cu trădători? Cred că frica îi stârnește cel mai mult apetitul.

LIBRIS We know books

Nismera l-a îmbrâncit pe soldat în vortex, iar țipătul bărbatului a fost întrerupt de un ronțăit zgomotos. S-a pornit haosul când ceilalți au văzut ce pățise tovarășul lor. Majoritatea a încercat să se tragă în lateral ca să scape. Unul câte unul, armata echipată în negru și auriu a Nismerei i-a împins înăuntru pe rebelii rămași, și tot unul câte unul țipetele lor au fost ultimul lucru auzit înainte ca ei să dispară dedesubt. Ultimul soldat, cel mai în vârstă și cu barba cărunță, legată la capăt, nici măcar nu a clipit când ea s-a apropiat de el.

— O să implori și tu, sir Molten?

Zicând acestea, și-a înfipt unghiile în umerii lui acoperiți de armură, iar materialul a crăpat. El nici nu s-a clintit. A continuat să-și țină bărbia sus, în timp ce chipul lui brăzdat de riduri rânjea și se încrunta la ea într-un ultim act de sfidare.

— Sper că închisoarea lor o să rămână încuiată secole.

Mâna Nismerei a fulgerat mai repede decât lumina, retezându-i capul de pe trup. Sângele i-a acoperit pieptul și i-a stropit fața. A clipit rapid, alungând furia copleșitoare care-i cuprinsese expresia.

Închisoarea lor? Întrebarea mi s-a insinuat în mine, dar s-a stins când capul retezat s-a rostogolit spre mine pe podeaua de piatră. Am ridicat bocancul, tăindu-i calea. Ochii orbi se holbau la mine, iar părul tuns scurt avea semne făcute cu lama de ras pe laterale – semnele rebelilor.

— 472 de rebeli. 472 de capete.

Nismera și-a șters mâinile. Încăperea s-a cufundat într-o tăcere mortală când ea a făcut un pas înainte.

— Du capul lui sir Molten la Severn! a zis ea, făcându-i semn din cap gardianului masiv în armură din stânga mea. Vreau să transmit un mesaj oricărui rebel care mai crede că acum e momentul să atace. Avem mult prea multe de făcut.

Isaiah a scos un zgomot din gât și și-a pus picioarele în mișcare. Zgomot de bocanci a răsunat în încăperea săpată în stâncă atunci când gărzile și-au urmat comandantul spre ieșire. Nismera a împins cadavrul rămas fiarei din apă, apoi a închis podeaua.

Isaiah a fluierat scurt, abia auzit.

— Pari încordată, Mera. Au trecut câteva săptămâni. N-ar trebui să fii măcar un pic fericită? Fratele cel mare e acasă și acum toate tărâmurile îți aparțin ție.

Pe chipul ei s-a lățit un zâmbet cald și s-a uitat în spatele nostru, asigurându-se că toți gardienii plecaseră, nevrând ca aceștia să vadă că are și ea sentimente. S-a uitat urât la mine, abia stăpânindu-și temperamentul.

— Sunt fericită, însă Ochiul pare să creadă că acum, dintre toate momentele, e cel potrivit să atace.

— E mult spus atac, am zis, făcând semn din cap spre podeaua închisă în spatele ei. Un atac ar implica să aibă o șansă.

Ea doar a ridicat din umeri înainte să treacă pe lângă noi doi, îndreptându-se spre intrarea principală a fortăreței sale ostentative, albe și sclipitoare. Onuna îmi schimbase perspectiva asupra arhitecturii. Uitasem cât de masive sunt cele mai multe dintre palate, iar Mera iubea în mod special lucrurile frumoase. Deasupra